



Sygn. akt II CNP 13/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2013 r.
skargi Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej
"S." w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 21 marca 2011 r., sygn. akt [...]
wydanego w sprawie z powództwa D. M. i M. M.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej
"S." w S.
o zapłatę,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 21 marca 2011 r. oddalił apelację strony pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej „S.” w S. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 grudnia 2011 r., którym zasądzono od niej na rzecz powodów M. M. i D. M. kwoty po 2915 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2009 r. Podzielił on ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji wskazujące, że uchwała zarządu pozwanej spółdzielni z dnia 22 września 2003 r. nr 75/IX/2003 r., w zakresie w jakim ustalała obowiązek zapłaty kwot z tytułu zadłużenia dotyczącego lokalu mieszkalnego powodów w związku z przekształceniem spółdzielczego prawa do lokalu w prawo własności, była nieważna i w konsekwencji brak było podstaw do świadczenia przez powodów z tego tytułu kwoty 5830 zł na rzecz strony pozwanej.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 21 marca 2011 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa „S.” w S., zaskarżając go w całości, zarzuciła naruszenie art. 43 ust. 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (dalej u.s.m.), art. 58 § 1 i § 3 k.c. oraz art. 411 pkt 1 k.c. Wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 43 ust. 5 u.s.m. oraz art. 411 pkt 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, podobnie jak skarga kasacyjna, podlega rozpoznaniu wyłącznie w granicach jej podstaw (art. 398¹³ § 1 i art. 424¹⁰). Zarzuty zawarte w rozpoznawanej skardze nie podważają przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny, że uchwała zarządu pozwanej spółdzielni z dnia 22 września 2003 r., w zakresie wskazanym w zaskarżonym wyroku, była sprzeczna z ustawą. Zarzucając naruszenie art. 43 ust. 5 u.s.m. skarżący podniósł, że na skutek upływu przewidzianego w nim 30 dniowego terminu zawitego do zaskarżenia uchwały i niezaskarżenia jej w tym terminie, uchwała ta wywiera określone w niej skutki, co wiązało także Sąd orzekający w sprawie. Zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy bezzasadnie uznał także, że uchwała zarządu z dnia 22 września 2003 r. była dotknięta bezwzględłą nieważnością, którą Sąd mógł stwierdzić w dowolnym czasie. Te podstawy skargi

miały decydujące znaczenie dla oceny jej zasadności, gdyż uwzględnienie zarzutu dotyczącego nieprawidłowego zastosowania art. 411 pkt 1 k.c. była uzależniona od stwierdzenia, że Sąd Okręgowy niezasadnie przyjął istnienie podstaw do uznania nieważności uchwały zarządu pozwanej spółdzielni.

Wymaga jednocześnie podkreślenia, że w judykaturze utrwalone jest stanowisko, że orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo takie orzeczenie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Naruszenie prawa musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w R.

Skutki uchwał podejmowanych przez organy spółdzielni mieszkaniowych z punktu widzenia ich zgodności z prawem - uwzględniając ich charakter- powinny być oceniane w podobny sposób jak skutki niezgodnych z prawem czynności prawnych. Odwołanie się zatem przez Sąd Okręgowy do treści art. 58 k.c., który przewiduje nieważność czynności prawnych działanych wbrew przepisom ustawy nie może być uznane za przejaw ewidentnie wadliwego zastosowania tego przepisu mimo istnienia regulacji zawartej w art. 43 ust. 5 u.s.m., wskazywanej przez skarżącego jako podstawa dla stanowiska o braku bezwzględnej nieważności uchwały zarządu sprzecznej z ustawą. Przepis ten istotnie stanowi, że osoby wymienione w art. 43 ust. 1 u.s.m. mogą zaskarżyć uchwałę do sądu z powodu jej niezgodności z prawem lub jeśli uchwała ta narusza ich interes prawny lub uprawnienia. Sformułowanie o zaskarżeniu uchwały z powodu jej niezgodności z prawem wskazuje, w zgodzie z stanowiskiem skarżącego, że uchwała niezgodna z prawem nie jest bezwzględnie nieważna, skoro podlega zaskarżeniu. Na gruncie tego przepisu wątpliwe jest jednak należy rozumieć użyte na jego potrzeby stwierdzenie o zaskarżeniu uchwały. W kolejnym zdaniu tego przepisu użyto bowiem zwrotu stwierdzającego, że przyczyną stwierdzenia nieważności uchwały nie może być niepodjęcie przez osoby zainteresowane wysłanych do nich powiadomień. To zdanie sugeruje z kolei, że obok zaskarżenia

uchwały w ścisłym znaczeniu, zawierającym żądanie jej uchylenia np. z powodu naruszenia interesu skarżącego, dopuszczalne jest także żądanie stwierdzenia nieważności uchwały. W przypadku żądania stwierdzenia nieważności uchwały wchodziłyby zaś w grę ogólne zasady regulujące dopuszczalność i tryb ustalenia nieważności uchwały. Z przyczyn wyżej wskazanych nie można przyjąć, że Sąd Okręgowy opowiadając się za dopuszczalnością stwierdzenia nieważności uchwały zarządu spółdzielni z powodu jej niezgodności z prawem dopuścił się rażąco wadliwej wykładni art. 43 ust. 5 u.s.m. i w konsekwencji sposób ewidentnie wadliwy zastosował art. 58 § 1 i § 3 k.c.

Z tych względów zaskarżone orzeczenie nie może być uznane za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Zatem skarga była pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 424 § 2 k.p.c.